

нитѣ на укрѣпленията селени — владѣтели на разкопанитѣ и прошарени съ окопи и валове ниви и ливади — често спохождахъ имотитѣ си, гледахъ, тюхкахъ, разкайвахъ се за напраздното губене време по наторяване и угаряне нивитѣ за зименъ посѣвъ и кълнѣхъ сърбитѣ, че не стојатъ мирни, макаръ че ядохъ бой.

— „Та кой знае, — обади се веднѣжъ единъ отъ тѣхъ, — да ли ще има война или само ще ни поразѣтъ войницитѣ нивицитѣ? Азъ слушахъ, че онзи день си дошелъ отъ Сърбия единъ бръвничанинъ, който разказвалъ, че тамъ нѣматъ и умисълъ за втора война, защото първата ги е много обезкуражила. Подобни разговори винѣги занимавахъ селенитѣ, събрани по нѣколко души наедно, като се пазѣхъ да не ги чуе офицерството.

Всѣки день щомъ съмнѣше, войницитѣ се отвеждахъ на работа и за обѣдъ се връщахъ на бивака; а понеже обѣда ставаше обикновено въ 2 часа сл. пл., то до вечерта освѣнъ че не се отвеждахъ на работа, нъ и строеви занятия не се произвеждахъ съ тѣхъ.

Капитанъ Вазовъ, подъ прѣдлогъ на инженеръ, се яви и тукъ; но, защото тукъ имаше други пионери офицери — Поручикъ Дюлгеровъ и др. —, които се занимавахъ съ избиране мѣстата и очертанието фигуритѣ на въздигаемитѣ полеви укрѣпления, той почнѣ единъ видъ минна война между нещастнитѣ струмски офицери. Всѣкой разговоръ, когото той завеждаше съ послѣднитѣ, се отнасяше за състоянието на сръбската и българска армии слѣдъ войната.

— „Упоени отъ посѣдната *побѣда*, — подзе той веднѣжъ, като наблегнѣ на думата „побѣда“ съ една, едва уловима за окото, ироническа гри-